

[Lænnung.]

man tiltræder udvalgsflertallets indstilling og forslaget, som det foreligger her i dag. Det siger efter min mening det helt rigtige og hverken for meget eller for lidt. Det afviser rigsretsanklagen; og det foreslås, at dette afsnit kommer til afstemning for sig, således at enhver kan stemme ja eller nej hertil eller afholde sig fra at stemme, alt i overensstemmelse med det pågældende medlems personlige indstilling. Vort forslag tager undersøgelsesudvalgets beretninger og rigsadvokatens udtalelser til efterretning og understreger det beklagelige i, at hr. Kjærboel lod kaptajnserklæringen af 11. marts 1957 indgå i sin besvarelse med større vægt end berettiget. Det eneste afgørende i denne forbindelse er — det vil jeg gerne sige specielt til det ærede medlem hr. Henry Christensen — at Kjærboel vidste, at der havde været vanskeligheder, og allerede dette er nok, hvad det ærede medlem burde notere sig.

Så siger man fra venstres og det konservative folkepartis side, at vi fælder dom over hr. Kjærboel. Vi dømmer ikke hr. Kjærboel efter straffeloven. Vi forsøger ikke engang noget sådant gennem rejsning af rigsretstiltale. Nej, for os er forholdet det ganske enkle og vel motiverede, at vi udtaler os om det, der vedrører folketingset, og på et rent politisk plan. Vi tager dommerudvalgets beretninger og de højeste anklagemyndighedens udtalelse om, at der ikke er udvist strafbart forhold, til efterretning og tiltræder hermed det synspunkt, at der ikke er rimeligt grundlag for tiltale. Og da vi er enige i dommerudvalgets og stats- og rigsadvokatens vurdering, kan vi ikke være med til at rejse rigsretsanklage. Til det ærede medlem hr. Henry Christensen vil jeg gerne sige i denne forbindelse: skulle folketingsets værdighed virkelig lide ved, at man tager landets højeste anklagemyndigheds erklæring til efterretning? Det er dog langt ude. Det lyder dog vel fantastisk. Jeg minder om, at indgående beretninger fra det dommerudvalg, hvis nedsættelse man også fra venstres og konservativ side i sin tid hilste som det helt rigtige, fører til det resultat, som er udkrystalliseret både i stats- og rigsadvokatens konklusioner. Og lad os ikke i dag, da vi i det høje ting skal træffe afgørelse, glemme, at statsadvokaten slutter

med at fastslå, at den omstændighed, at hr. Kjærboel ved sin besvarelse i folketingset tillagde kaptajnserklæringen — jeg citerer —: „den „største vægt“, ikke kan medføre, at der af ham er udvist et forhold, som omfattes af bestemmelserne i straffelovens kapitel 16“,

og at der ikke er anledning til indledning af strafferetlig undersøgelse mod nogen.

Lad os lige så lidt glemme, at rigsadvokaten udtaler, at

„der er ingen holdepunkter for at antage, at der ved tilvejebringelsen eller benyttelsen af denne erklæring har været forbundet noget misbrug af stillingen.,“

og at han er enig i, at den omstændighed, at hr. Kjærboel ved sin besvarelse i folketingen, af spørgsmålet tillagde kaptajnserklæringen den „største vægt“, ikke kan medføre, at der af ham er udvist et forhold, som omfattes af bestemmelserne i straffelovens kap. 16.

Rigsadvokaten konkluderer jo derefter i, at han, hvis han havde kunnet træffe afgørelsen, ville have sluttet sagen uden tiltale. Det er på denne i forhold til alle tidligere rigsretssager enestående baggrund — hvor man fra den højeste anklagemyndighed har kategoriske udtalelser, byggede på et meget udførligt, af et dommerudvalg af højeste kompetence tilvejebragt materiale og gående ud på, at der ikke foreligger noget grundlag for at rejse tiltale — at vi i dag hver især skal tage vor stilling.

Der foreligger altså den bemærkelsesværdige situation, at de 3-4 punkter, som venstres og de konservatives forslag og for så vidt også det ærede medlem hr. Aksel Larsens forslag til folketingsbeslutning er baseret på, simpelt hen er dem, som statsadvokaten og rigsadvokaten i forvejen klart og ubetinget, aldeles ubetinget, har afvist som grundlag for tiltale eller anklage af nogen art. Det er derfor i sandhed med stærke grunde, at vi afviser forslagene om rigsretstiltale.

Men samtidig med, at vi tager de nævnte beretninger og udtalelser til efterretning, understreger vi i vor udtalelse det beklagelige i, at hr. Kjærboel ikke i sit svar gav oplysning om sit kendskab til de vanskeligheder, der havde været forbundet med at fremskaffe kaptajnserklæringen, og derved lod den indgå i besvarelsen med større vægt, end dens tilblivelseshistorie berettigede til. Og her igen: hvor meget hr. Kjærboel vidste,